

A köpködő kobra

A köpködő kobra unottan siklott a kígyóktól hemzsegő keskeny sziklaúton. A kihívóan csinos és fiatal kígyólányokat megbámulta, néhányukra rámosolygott. A többiekre ügyet sem vetett. Azok előtt viszont, akiken látszott, hogy hajlandók lennének szóba elegyedni vele, azok előtt megpödörte hetyke bajuszát.

Ő is, mint többi koros kígyótársa, a zsenge nemzedéket kedvelte. Azokat, akik még tapasztalatlanok voltak. A vele egykorú hölgyeket már nem lehetett átlátszó, minden nő fülébe suttogható, rongyossá koptatott bókokkal elszedíteni. A serdülő nemzedék azonban így is izgalmasnak találta őt. Mellettük tündökölhettek, és igazi férfinak érezhette magát, annak ellenére, hogy már régóta feledte, milyennek kell lennie egy igazi férfinak. Az sem csökkentette diadalérzetét, hogy tudta: ezek a fiatalok csak azért fogadják udvarlásait, mert legyezi hiúságukat, hogy alig bújtak elő a tojásaikból, és máris egy felnőtt kígyó udvarolja körül őket.

A kobra – ellentétben szokásával – most nem foglalkozott a lányokkal. Fontosabb gondolatok kötötték le. A Sátánra gondolt, meg arra, hogy éveken át keményen dolgozott, tanulmányozta az emberek megrontásának módozatait, de a legmerészebb álmában sem merete azt képzelni, hogy ennek jutalmául egy napon a Sátán találkozóra hívja.

Már besötétedett. Egyre több kígyó nyüzsgött az utcákon. A köpködő kobra most a megköthető előnyös üzletekre sem gondolt. Határozottan haladt a külváros felé, ahol már teremtett lélek sem jár, és ahol majd találkozik a világi gonoszság irányítójával. Eszébe jutott a felesége. Sejtette, hogy ez idő tájt néz másodszor a faliórára, egyre növekvő dühvel, mert ő, a férje megint késik.

Persze, hogy nem szólt neki! Az asszonyokban nem lehet megbízni! Vagy nem hitte volna el, vagy szétkürtöli e fontos és megtisztelő találkozást a szomszédoknak. Nem érdekelte őt most sem az asszony, sem az a tény, hogy néhány nap múltán itt a fészekkészítés ideje, és asszonya lerakja tojásait.

Alig hagyta el a város fényeit, a zshivajt, egyszer csak ott állt előtte. Hatalmas patáival csaknem rálépett, a feje pedig olyan volt, mint az övé.

A kobra megtorpant. Nagyon lassan – nem árt az óvatosság! – felemelte testét a talajról, hogy jobban szemügyre vehesse a fölötte magasodó, gonoszan villogó szemeket.

– Hát itt vagy!? – dörögte a Sátán gúnyosan. – Régóta figyellek! Makacsul sóvárognál utánam. Bosszantó volt, nem mondom!

A kobrát előntötte a mérge e gúnyos szavak hallatán. Ösztönösen közte és a Sátán közötti távolságot kezdte mérgetni. Azon töprengett, hogy vajon mérge – ha most kilövellné – elérné-e a Sátán szemét. De eszes volt, és hamar rádöbbsent, hogy a Sátánnal nem szabad kikezdenie, mert annak is kobra feje van, és ki tudja? Talán mérge sem más.

– Te nyomorult porban csúszó! Te semmirekellő! – kiáltott le a Sátán. – Mit meg nem engednél magadnak?! Még hogy vak legyek?... De azért tetszel nekem! Látom, igazam volt, amikor úgy véltem, kellő gyűlölet és gonoszság lakik szíved helyén!

– Kössszönöm, hogy felfigyeltél rám! – hálálkodott a kobra. – Remélni sem mer-

tem, hogy egy napon majd méltányolod igyekezézetemet. Engedd meg, hogy szolgád legyek!

– Megengedem! – vihogott a Sátán. – Ezért hívtalak! De azt megmondom, hogy ettől a pillanattól kezdve feltételek nélkül engedelmeskedned kell nekem!

– Rendelkezz velem! – hajlongott a kobra.

– Szükségem van a gonosz lelkekre! Csak egy hónapra. Túlságosan nagy most a nyugalom, és sok a jószág az emberek között. Igazán kellene már egy kis felfordulás! Jó tervem van!

– A le... hel... kem? – hebegte a kobra. – De hogy képzzeled?

– Nem kell berezelní! Nem a halálotat akarom! Hozok én a te lelke helyett egy emberit. A tiédet meg egy emberi testbe helyezem.

– Én...? Engem? – hüledezett a kobra. – De hogyan tudnék én úgy élni, mint egy ember? Túl sokat kérsz tőlem!

– Elhallgass, átkozott! Ne merészelj ellenkezni! – üvöltötte a Sátán. – Eltaposlak! Egyébként jobb sorod lesz, mint most, ezt garantálom!

A kobra jobbnak látta, ha nem makacskodik. Úgy gondolta, valahogy majd csak elviseli azt a néhány hetet, és ha mindent megtesz, a Sátán bizonyára gazdagon megjutalmazza... A Sátán gúnyos röhögése térítette vissza a valóságba.

– Látod! Ezt már szeretem! No, várj itt egy cseppet! – szólt le nyájasan és a következő pillanatban már hült helye volt.

A kobra még néhány percig ágaskodva állt, és csak azután ereszkedett a talajra. Ha nem fárad el oly nagyon, azt hitte volna, az egész csak egy rossz álom. Nem képzelte, hogy a Sátán ilyen óriási dolgot követel majd tőle. Mert ugyebár az is más, ha azt parancsolja, hogy törje össze a kígyók tojásait, vagy gyilkoljon állatokat, esetleg méreggel fröcsköljön le embereket! De hogy a lelkét cserélje ki!...? És mit fog szólni az asszony, ha észreveszi? És mi lesz, ha az emberek jönnek rá? Nem töprenghetett tovább, mert a Sátán visszatért. Száz kezét növesztett, mert csak így tudta biztosan tartani a kétségbeesetten hadakozó emberi lelket.

Szó nélkül kivette a kobra lelkét, s az élettelené váló kígyótestbe belegyömöszölte a vergődő emberit.

■ A kobra jobban dolgozott új, szokatlan környezetében, mint ahogy azt maga a Sátán előre elképzelte. Teljesen elvakította széptevéseivel, ügyesen előadott hazugságai-val az embereket. A város rendőrei nem győzték begyűjteni a rendbontó fiatalokat sem, amíg a kobra a városban élt. De ezek csak az első lépések voltak. Három hét leforgása alatt két gyártulajdonost is koldusbotra juttatott, mindkettő bedőlt Nick hamis információinak. A siker csúcspontja az volt, amikor mindkettő önkezével vetett véget életének. A mosószergyáros főbe lőtte, a hajógyáros meg felakasztotta magát.

Nick a nőket is sorra elcsábította, akiknek emiatt ment tönkre a házasságuk, életük. Nick felesége pedig az idegösszeomlás szélén állt.

A Sátán lubickolt a gyönyörben. Rettenetesen élvezte a káoszt. A napok azonban gyorsan futottak és egyre közeledett az a határidő, amikor vissza kellett volna cserélnie a lelkeket. A kobra többször is kérlelte, hagyjanak mindent úgy, ahogy van, de a gonosznak óriási ötlete támadt.

A következő éjszaka, anélkül, hogy azt előre közölte volna a kobrával, visszacserélte a lelkeket.

■ A cserét követő reggelen Nick a szokottnál is fáradtabban ébredt. Fájt a karja, zsibadt volt a lába. Végtelen űrt érzett a testében és a lelke is mintha egy stadionban kóborolt volna...

Nehezen tápázkodott fel az ágyról, maga után húzva lábára tekeredett, izzadságtól nedves lepedőjét. A fürdőszobában a kád szélére ült, és maga sem értette az okát, de elsírta magát.

A Sátán a térdét csapkodva vihogott.

Nicknek úgy fájt a háta és a melle, mintha túvel szurkálták volna össze. Égett a teste, sajgott a lelke, amikor csöngettek. Szorongó szívvel, kiürült elmével, összetapadt gyomorral nyitott ajtót.

Abby Duella állt az ajtó előtt. Dirk Duella, a hajógyáros leánya. Nem szólt. Nicknek nem volt annyi ideje sem, hogy megijedjen. Abby azonnal lőtt, és Nick gölyóval a szívében rogyott össze.

■ – Roppantul élveztem ezeket a heteket – mondta a Sátán, de a kobra hiába tekergett, nem látott senkit maga körül. – Azért jöttem, hogy köszönetet mondjak és megjutalmazalak. Igazán büszke lehetsz magadra!

– Nem értelek – szólt a kobra. – Ha ennyire élvezted, miért nem hagytál az ember testében, bőrében? Akkor még többet is tehettem volna!

A kobra csalódottan sóhajtott és elnyúlt a földön.

– Vigyázz! – kiáltott ekkor váratlanul a kobra felesége, aki a tojásain összetekeredve a közelben feküdt. A kobrának azonban már nem maradt ideje a menekülésre.

Egyiptom szent madara, az Ibisz, hosszú koplalás után végre jóllakott.

